

Světlo ze svatyně

EVANGELIUM OBJEVENÉ V UČENÍ O NEBESKÉ SVATYNĚ

Texty na tento týden

Ex 25,8.9.40; Žd 8,1–6; Lv 16,21.29–34; Lv 23,26–32; Žd 9,23–28; Da 7,9.10; Mt 25,1–13; Zj 11,19

Základní verš

„Z toho, co bylo řečeno, plyne: máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk.“ (Žd 8,1.2)

Krátce po velkém zklamání 22. října 1844 někteří z milleritů po modlitbách a studiu pochopili svůj omyl. Proroctví o 2 300 večerech a jitrech se nevztahovalo na druhý příchod Ježíše Krista, jak o tom byli mylně přesvědčeni na základě svého studia Písma. Proroctví totiž neukazovalo na Kristův příchod, ale na jeho službu v nebeské svatyni, které se podrobně věnuje epištola Židům.

Očištění svatyně v nebi bylo naplněním očištění pozemské svatyně, jak o tom mluví Leviticus. Abychom lépe pochopili tuto důležitou pravdu, podívejme se na paralelu mezi 7. a 8. kapitolou knihy Daniel.

Daniel 7	Daniel 8
Babylón	—
Médo-Persie	Médo-Persie
Řecko	Řecko
Řím	Řím
Soud v nebi	Očištění svatyně

Tyto paralely nám pomáhají pochopit skutečnou povahu očištění svatyně a tím význam předadventního vyšetřujícího soudu. Tento týden se budeme věnovat právě důležité biblické pravdě o Kristově službě v nebeské svatyni.

Osnova lekce

V této lekci se zaměříme na význam biblického učení o „nebeské svatyni“, který bylo v souvislosti s očekáváním Kristova návratu znovu objeveno a pochopeno. Podíváme se na to, co se děje v nebeské svatyni, v kontextu Boží touhy po konečném vítězství jeho lásky.

- Žd 8,1–6: Nebeská svatyně podle svědectví Nového zákona (neděle)
- Žd 9,23–28: Symbolika a význam „dne smíření“ ve svatyni (pondělí)
- Zj 22,10–13: Symbolika a význam „svatyně“ a „předadventního soudu“ (úterý)
- Žd 4,14–16; 10,19–22: Naděje plynoucí z Kristovy služby v nebeské svatyni (středa)
- Žd 10,9–14: Nebeský velekněz Ježíš jako náš „obhájce“ (čtvrtek)

NEBESKÁ SVATYNĚ

¹Z toho, co bylo řečeno, plyne: máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu ²v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk. ³Každý velekněz bývá ustanoven k tomu, aby přinášel dary a oběti; proto musel i Ježíš nutně přinést oběť.

⁴Na zemi by nemohl být knězem, protože zde už byli kněží, kteří přinášeli dary podle zákona.

⁵Ti však sloužili ve svatyni, která je jen náznakem a stínem svatyně nebeské. Vždyť Bůh uložil Mojžíšovi, když měl zřídit stánek: „Hleď, ať uděláš vše podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře.“

⁶Avšak Ježíš dosáhl vznešenější služby, právě tak jako je prostředníkem vyšší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních. (Žd 8,1-6)

Osobní studium

Jak spolu souvisí tyto texty? O jakých dvou svatyních se v nich mluví?

Ex 25,8.9.40

Žd 8,1-6

Když se věřící, očekávající návrat Krista, v měsících následujících po zklamání z roku 1844 zahloubali do studia Písma, pochopili, že se v Bibli mluví o dvou svatyních. O té, kterou postavil Mojžíš, a o té, která je originálem v nebi. V Bibli se výraz „svatyně“ vztahuje (1) na svatostánek, který postavil Mojžíš, jako typ nebo „předobraz“ nebeských věcí; a (2) na „pravý svatostánek“ v nebi, na který ukazovala pozemská svatyně. Po Kristově smrti předobrazná služba ztratila svůj význam. Svatyní nové smlouvy je totiž „pravý svatostánek“, který se nachází v nebi. A jelikož se v této době naplňuje prorocství z Da 8,14, svatyně, o které tento text hovoří, musí být právě svatyní nové smlouvy.

„Když v roce 1844 skončilo období 2 300 prorockých dnů, izraelská – pozemská – svatyně už dávno neexistovala. Proto prorocství: „Až po dvou tisících a třech stech večerech a jit-

rech dojde svatyně spravedlnosti (očistění) se nepochybně týká svatyně v nebi.“ (GC 417; VDV 275)

Svatyně na poušti byla zmenšeným modelem postaveným podle nebeské svatyně. Bohoslužby v pozemské svatyni představovaly Boží plán spasení. Každá přinesená oběť poukazovala na Ježíšovu oběť na kříži Golgoty (viz J 1,29). Prostřednictvím Kristovy oběti jsme dostali milost a odpuštění. Když přijmeme Ježíšovu oběť za nás a vymazáme své hříchy, naše vina je vymazána (1J 1,9). Ježíš není jen Beránek, který za nás zemřel, ale také Kněz, který pro nás žije.

List Židům vysvětluje: „Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně“ (Žd 7,25). Kristova oběť nás očisťuje a zachraňuje nás z moci hříchu (Ř 8,1-4; 2K 5,21). Ježíšova služba v nebeské svatyni se odehrává v náš prospěch. Díky jeho přimluvné službě se lámou pouta hříchu, který působí v našich životech. Už nejsme otroky naší hříšné přirozenosti. V Kristu jsme ospravedlnění, svobodní a volní od moci hříchu. Když se vírou držíme Krista, máme jistotu spasení.

Aplikace

Co pro tebe znamená vědět, že Ježíš je v nebi a pracuje ve tvůj prospěch – zprostředkovává ti dar milosti? Proč potřebujeme Zprostředkovatele, který jedná v našem zájmu? Proč je tato pravda dobrou zprávou?

VE SVATYNI SVATÝCH

²³To, co je jen náznakem nebeských věcí, bylo nutno očisťovat takovým způsobem; nebeské věci samy však vyžadují vzácnějších obětí. ²⁴Vždyť Kristus nevešel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář. ²⁵Není třeba, aby sám sebe obětoval vždy znovu, jako když velebněz rok co rok s cizí krví vchází do svatyně; ²⁶jinak by musel trpět mnohokrát od založení světa. On se však zjevil jen jednou na konci věků, aby svou obětí sňal hřích. ²⁷A jako každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud, ²⁸tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých; po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají. (Žd 9,23–28)

Osobní studium

Přečti si texty Lv 16,21.29–34; Lv 23,26–32 a Žd 9,23–28. Proč byl Den smíření ve starověkém Izraeli tak důležitý?

Kněží sloužili ve svatyni každý den v roce, ale v Den smíření (hebr. *Jom Kippur*) se oči celého Izraele obrátily ke svatyni. V Lv 16. a 23. kapitole jsou uvedeny podrobné pokyny pro Den smíření. V ten den ustala každá činnost a všichni se postili. Zatímco velebněz místo nich vstupoval do Boží přítomnosti ve svatyni svatých, lidé zkoumali svá srdce. Hledali Boha v pokoře a s upřímným pokáním.

Každý, kdo by v Den smíření nečinil pokání, měl být „vyobcován“ ze svého lidu (Lv 23,27.29). V Den smíření vzal velebněz krev kozla pro Hospodina do svatyně svatých a po pokropení slitovnice potřel všechny rohy oltáře, čímž celou svatyni zcela očistil. Když velebněz dokončil smírčí obřady za svatyni, měl položit ruce na živého kozla a vyznat hříchy Izraele. Potom měli tohoto kozla odvést na poušť, aby byl navždy oddělen od tábora (Lv 16,20–22).

Krev, kterou kněží přinášeli do svatyně během každodenní služby, ukazovala na hřích lidu (Jr 17,1) a zároveň na Boží zodpovědnost za úplné vyřešení problému hříchu. Nyní, v Den smíření, byl hřích symbolicky odstraněn ze svatyně a přenesen na hlavu kozla pro Azázela, který představoval satana, čímž odhaloval jeho konečnou zodpovědnost za problém hříchu.

Kozla odvedli daleko do pouště, aby měl Bůh na konci Dne smíření čistou svatyni a čistý lid. V nebeské svatyni za nás Kristus slouží – nejprve ve svatyni a nyní, od roku 1844, po skončení období 2 300 večerů a jiter, koná svou službu v nebeské svatyni svatých.

Velký nebeský soud není k našemu odsouzení, protože Ježíš Kristus vzal náš hřích na sebe, „abychom my mohli být ospravedlněni jeho spravedlností, na které nemáme žádnou zásluhu“ (DA 25; TV 13). V důsledku této spravedlnosti – připočtené – činíme pokání, odvracíme se od hříchu. To znamená, že jsme se nesmířili se zlem ani ho pasivně nepřijímáme do svých životů, nevymlouváme se a ani se nedržíme oblíbených hříchů, ale rosteme v milosti a žijeme život ve svatosti.

Aplikace

Jaký význam má Den smíření v našem každodenním životě? Jak by mělo náš život ovlivňovat vědomí, že právě teď probíhá velký Den smíření?

VYNESENÍ ROZSUDKU

¹⁰A řekl mi: „Nezapečetuj knihu se slovy tohoto proroctví: čas je blízko. ¹¹Kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je pošpiněn, ať zůstane ve špině – kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti. ¹²Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal. ¹³Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.“ (Zj 22,10–13)

Osobní studium

Jakou podobnost nacházíš mezi těmito dvěma texty?

Da 7,9.10

Zj 14,6.7

Soud je významným tématem celé Bible. „Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé“ (Kaz 12,14). Ježíš říkal svým posluchačům o dni soudu, který bude probíhat a na kterém „z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty“ (Mt 12,36). Apoštol Pavel dodává, že Bůh „vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí“ (1K 4,5). Anděl volal, jak bylo ukázáno Janovi: „nastala hodina jeho [Božího] soudu“ (Zj 14,7).

Uvažuj o úvodním textu Zj 22,10–13. Jaký bude osud celého lidstva po Ježíšově druhém příchodu? Jaké ujištění dostal Jan?

Kristus přijde, aby dal každému člověku jeho odplatu. Z toho vyplývá, že soud, který rozhodne, kdo jakou odplatu dostane, se musí uskutečnit ještě před jeho příchodem. Při druhém Kristově příchodu už nebude žádná „druhá šance“. Každá lidská bytost měla dostatek informací k tomu, aby učinila své neodvolatelné rozhodnutí přijmout Krista, nebo se proti němu postavit.

Přečti si Mt 25,1–13. Proč má Ježíš tak rozdílný vztah k těmto dvěma různým skupinám?

„Až vyšetřování skončí, až budou provedeny případy všech lidí, kteří se kdy hlásili k Bohu, až bude rozhodnuto o každém z nich, tehdy – a ne dříve – doba milosti pro lidstvo skončí a ‚dveře milosti‘ se uzavřou. Jediná kratičká věta: Ty, ‚které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny,‘ (Mt 25,10)“ (GC 428; VDV 282)

Soudu se nemusíme bát. Díky Kristu je nám odpuštěno, jsme zbaveni viny, máme moc žít zbožný život a čeká nás vítězství.

Aplikace

Jak víš, na jaké straně stojíš ve velkém sporu? Z čeho vyplývá tvá jistota, že stojíš na správné straně?

DOBRÁ ZPRÁVA O SVATYNI SVATÝCH

¹⁴Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držme se toho, co vyznáváme. ¹⁵Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. ¹⁶Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas. (Žd 4,14–16)

¹⁹Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvázat vejít do svatyně ²⁰cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla.

²¹Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem, ²²přístupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. (Žd 10,19–22)

Osobní studium

Jaké ujištění a pozvání nabízejí úvodní verše (Žd 4,14–16 a Žd 10,19–22) každému z nás?

V listu Židům zaznívá mnoho povzbuzujících výzev: „držme se“, „přístupme směle“ a „v plné jistotě víry“. Apoštol Pavel zaměřuje naši pozornost na Ježíše, našeho Velekněze. V Ježíši máme všechno, co potřebujeme. Vírou můžeme vstoupit do nebeské svatyně „cestou novou a živou, kterou nám otevřel“ svou obětí (Žd 10,20).

Na nádvoří vidíme krev na rozích bronzového oltáře. Ve svatyni se krev nachází na zlatých rozích kadidlového oltáře. Před slitovnicí vidíme krví pokropenou oponu.

Ježíšova krev nám připravuje cestu. To nám dává naději, protože s Bohem se můžeme setkat jen tehdy, když nám Ježíš odpustí a vymaže naše hříchy. Boží milosrdenství je nekonečné, ale stejně nekonečná je i jeho spravedlnost. A spravedlnost by nemohla přijmout Kristovu obět jako smíření za naše provinění, pokud by Ježíš nezaručil, že nám odpustí naše hříchy a že je úplně vymaže.

Uvažuj o textu Zj 11,19 v kontextu velkého sporu. Proč je toto vidění důležité? Jak zdůrazňuje neoddělitelné spojení zákona s evangeliem?

V oslnivé a zářící slávě Boží přítomnosti v trůnním sále vesmíru, přímo u základů Božího trůnu, vidíme schránu jeho smlouvy, v níž se nachází Boží zákon. Na nejsvětějším místě se zjevuje Boží spravedlnost i Boží milosrdenství. Žádná pozemská moc nemůže změnit Boží zákon, protože, kromě jiných důvodů, zákon se nachází ve schráně jeho smlouvy v nebi. List Židům říká: „A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem“ (Žd 8,10). Když vírou vstupujeme do nebeské svatyně, nacházíme tam odpuštění svých minulých hříchů a moc žít poslušným životem skrze Krista, který za nás zemřel a píše svůj zákon do našich srdcí. Ježíš nás zachraňuje „dokonale“ (Žd 7,25). Jeho spasení je úplné a dokonale nás očišťuje od moci hříchu a od trestu za hřích.

Aplikace

Proč je Ježíšova přimluvná služba tak úžasnou zprávou? Jakou naději bychom měli bez evangelia, kdybychom měli sami obstát před zákonem, který je normou a kritériem spravedlnosti?

JEŽÍŠ, NÁŠ OBHÁJCE U SOUDU

⁹Potom však řekne: „Zde jsem, abych konal tvou vůli.“ Tak ruší první, aby ustanovil druhé. ¹⁰Tou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo.

¹¹Každý kněz stojí a koná denně bohoslužbu, znovu a znovu přináší tytéž oběti, ale ty nikdy nemohou navždy zahladit hříchy. ¹²Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží ¹³a hledí vstříc tomu, až mu budou nepřátelé dáni za podnož jeho trůnu. ¹⁴Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. (Žd 10,9–14)

Osobní studium

Jaký rozdíl mezi službou kněze v pozemské svatyni a Ježíšovou službou v nebeské svatyni naznačuje úvodní text (Žd 10,9–14)?

Kristus zemřel na kříži jako dokonalá oběť za hříchy nás všech. Jeho kněžská služba v nebeské svatyni nás posvěcuje. Nyní, když vstoupil do nebeské svatyně svatých, stojí jako náš Přímluvce u soudu (viz 1J 2,1). „Tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých; po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají“ (Žd 9,28). Prostřednictvím jeho oběti a přímluvné (zprostředkovatelské) službě byl vyřešen problém hříchu. Nyní opět přichází pro ty, „kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod“ (2Tm 4,8).

Přečti si text Žd 6,19.20. Proč nás Kristus zve, abychom ho následovali? Co objevujeme, když ho opravdu následujeme?

„Kristova prostřednická služba za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatná součástí plánu vykoupení jako jeho smrt na kříži.“

Toto dílo zahájil svou smrtí a po svém zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa, aby je dokončil v nebi. Vírou smíme vstoupit za opou, kam jako první za nás vstoupil Kristus' (Žd 6,20). Tam probleskuje světlo z golgotského kříže, tam můžeme plněji pochopit tajemství vykoupení. Pro záchranu člověka přineslo nebe oběť nesmírné ceny – a tato zástupná oběť odpovídá maximálním požadavkům přestoupeného Božího zákona. Pán Ježíš otevřel cestu ke trůnu Otce a díky jeho prostřednické službě mohou být Otcí předložena upřímná přání všech, kdo k němu přicházejí s vírou.“ (GC 489; VDV 320)

Plán spasení je dokonalý plán pro vyřešení velkého sporu a záchranu této planety ze satanova sevření. Ježíš svým životem zjevil Boží lásku nejen našemu strádajícímu světu, ale i celému vesmíru, který pozoruje dění na naší planetě. Kristova smrt odhalila ohavnost hříchu a poskytla spasení celému lidstvu. Jeho přímluvná služba v nebeské svatyni přináší smíření každému, kdo ve víře toto smíření přijímá.

Aplikace

Jak souvisí Kristova smrt na kříži s jeho přímluvnou službou v nebeské svatyni? Proč je soud nezbytnou součástí plánu spasení?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Všimněme si toho, jak tento text popisuje Ježíšovu práci pro nás u soudu, a také toho, jaký je náš úkol: „Ježíš neomlouvá jejich hříchy, ale ukazuje jejich lítost a jejich víru, a žádá pro ně odpuštění, ukazuje své raněné ruce před Otcem a svatými anděly a říká: Znáám je jménem. Vyryl jsem je na dlaních svých rukou. ‚Zkroušený duch, to je oběť Bohu. Srdcem zkroušeným a zdeptaným ty, Bože, nepohrdáš!‘ (Ž 51,19) Žalobci svého lidu říká: ‚Hospodin ti dává důtku, satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém. Což to není oharek vyrvaný z ohně?‘ (Za 3,2)“ (GC 484; VDV 317)

„Skutečnost, že ti, co se považují za Boží lid, jsou představeni jako ti, kdo stojí před Pánem ve špinavém rouchu, by měla vést k pokoře a hlubokému zkoumání srdce všech, kteří vyznávají jeho jméno. Ti, kdo skutečně očišťují své duše poslušností pravdě, budou mít o sobě velmi skromné mínění. Čím pečlivěji se budou dívat na neposkvrněný charakter Krista, tím silnější bude jejich touha přizpůsobit se jeho obrazu a tím méně budou v sobě vidět čistotu nebo svatost. I když si máme uvědomovat svůj hříšný stav, máme se spoléhat na Krista jako na naši spravedlnost, naše posvěcení a naše vykopení. Na satanova obvinění vůči nám nemáme co říci. Pouze Kristus se nás může účinně zastat. Pouze on je schopen umlčet žalobce argumenty založenými nikoli na našich, ale na jeho vlastních zásluhách.“ (5T 471.472)

„Žijeme v době velkého Dne smíření. Když velekněz v předobrazné starozákonní službě konal obřad smíření za Izrael, požadovalo se od všech, aby v srdci litovali svých hříchů a kořili se před Pánem, jinak by byli z národa vyloučeni. Podobně by se měli dnes – v posledních dnech doby milosti – všichni, kdo chtějí mít svá jména zaznamenána v knize života, pokorit před Bohem a opravdově litovat svých hříchů.“ (GC 489; VDV 320)

Otázky k rozhovoru

1. Jaké pocity ve vás vyvolává představa, že Ježíš za nás zvedá před Otcem své probodnuté ruce? Proč je jeho oběť naší jedinou nadějí u soudu?
2. Žijeme v době velkého Dne smíření. Smíření je Božím dílem záchrany ztracených hříšníků. Proč bychom tedy měli každý náš den zasvětit Božimu dílu zvěstování evangelia?
3. Všimněte si ještě jednou předchozího citátu: „Pouze Kristus se nás může účinně zastat. Pouze on je schopen umlčet žalobce argumenty založenými nikoli na našich, ale na jeho vlastních zásluhách.“ (5T 472) Jak se může tato naděje stát součástí vaší každodenní zkušenosti?